

POSTANOWIENIE

14 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 14 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku C.J.

z udziałem J.J., P.J.1 i P.J.2

o podział majątku wspólnego i dział spadku,

na skutek skargi kasacyjnej J.J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku

z 21 lutego 2023 r., XVI Ca 946/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od J.J. na rzecz C.J., P.J.1 i P.J.2 kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Uczestniczka J.J. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Gdańsku, oddalającego apelację skarżącej w sprawie o podział majątku i dział spadku prowadzonej z udziałem P.J.1 oraz P.J.2.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi „z uwagi na nierozpoznanie w pełni istoty sprawy przez Sąd II instancji” (s. 3 skargi kasacyjnej). Przedstawiła przy tym krótki

wywód, w którym zaprezentowała swoje zastrzeżenia do rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, nie rozwijając ich jednak w stopniu szerszym niż zaprezentowanie postawionych w skardze zarzutów.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku uczestniczki wymaganiom tym nie odpowiada, gdyż sprowadza się do sparafrazowania podstaw skargi. Skarżąca nie przedstawiła argumentacji koniecznej przy powołaniu się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Wywód zawarty we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania obejmuje tezy o dopuszczeniu się przez Sąd Okręgowy określonych uchybień, lecz nie zawiera w istocie argumentów, które przekonywałyby o trafności skargi, widocznej *prima facie* na tle oczywiście wadliwego orzeczenia. Co więcej, wywody uczestniczki zostały ujęte w taki sposób, że ocena skuteczności wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie byłaby możliwa bez jednoczesnej analizy podstaw skargi, co na obecnym etapie postępowania jest niedopuszczalne (zob. postanowienie SN z 18 maja 2018 r., IV CSK 612/17).

Wobec powyższego jedynie ubocznie należy dodać, że skarżąca nietrafnie wskazuje, jakoby Sąd drugiej instancji „pomiął przy rozstrzyganiu sprawy i wydawaniu wyroku” (w istocie – postanowienia, gdyż sprawa była rozpoznawana w postępowaniu nieprocesowym) wniosek ewentualny apelacji o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego i podział gospodarstwa rolnego między uczestników. Przeciwnie, Sąd Okręgowy odniósł się do tego wniosku, wskazując, że ostatecznie uczestnicy (w tym skarżąca) wnosili wyłącznie o przyznanie gospodarstwa na swoją rzecz w całości. Brak dalszych rozważań w kwestii podstaw do dokonania podziału fizycznego jest zatem łatwy do zrozumienia.

O oczywistej zasadności skargi nie może również świadczyć rzekomy brak ustaleń w przedmiocie stanu majątkowego skarżącej aktualnego na dzień orzekania przez Sąd drugiej instancji, skoro przyczyną nieprzyznania gospodarstwa skarżącej nie był sam tylko brak środków na dokonanie spłaty. Sąd nie pominął również tego, że mąż uczestniczki prowadzi gospodarstwo rolne, lecz wskazał, że w postępowaniu oceniane są kwalifikacje rolnicze jej samej, a nie: skarżącej wraz z małżonkiem. Bez wpływu na możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostaje również odwołanie się do kwestii oddalenia określonych wniosków dowodowych, gdyż ta decyzja procesowa nie została zakwestionowana w ramach podstaw skargi.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono, mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[J.T.]

r.g.

